

[Anders Andersen]

er initiativrige, så kunne man spørge, om det passer til den økonomiske politik, vi har brug for. Passer det med bestræbelserne for at få flere i arbejde? Passer det med bestræbelserne for at begrænse arbejdsløsheden? Eller er det det modsatte, man vil opnå igennem det forslag, der her er fremsat?

Der er mange problemer i dette forslag, som trænger til en nøjere belysning, ligesom vi heller ikke har fået noget svar på, hvordan det milliardtab, der vil opstå, hvis forslaget blev gennemført, skal dækkes. Skal yderligere forhøjelser af skatteprocenterne ske på det første stræk eller på det sidste stræk? Hvordan har man fra radikal side tænkt sig at disse ting skulle klares?

Jeg tror, jeg må sige, at vi ikke opfatter dette forslag som en skattereform. Vi opfatter det heller ikke som et forslag, der i den givne situation vil fremme den udvikling, som vi har behov for. Men vi er naturligvis altid parate til at se på forslag, der fremsættes, ligesom vi også med spændt opmærksomhed venter på det meget omtalte forslag, som skatte- og afgiftsministeren har bebudet at han vil komme med. Vi har måske nok på fornemmelsen, at det forslag, som skatte- og afgiftsministeren vil komme med, har en tendens til at modvirke nogle af de ting, som vi finder væsentlige. Men den tid, den sorg, hr. skatte- og afgiftsminister!

Vi må altså se på forslaget i udvalget, men jeg kan ikke give noget tilsagn om en positiv behandling i den udformning, det har her.

Hagen Hagensen (KF):

Man kunne fristes til at tage hul på den skattereformdrøftelse, som vel kommer engang, men den mangler jo det væsentligste, nemlig oplægget fra ministeren. Han antydede igen lidt i dag, men vi fik ikke, og skal vel heller ikke have det her i dag til det foreliggende beslutningsforslag, et oplæg, som egentlig kan gøres til genstand for drøftelse.

Der er ingen tvivl om, at det konservative folkeparti meget gerne ser proportionalstræket ført højere op. Ja, vi vil endda sige, at vi gerne så det ført helt til tops, men det kan vi vel ikke klare, heller ikke på denne dag. Men det er jo ikke det, det foreliggende forslag går ud på. Det går ud på, at det vil lempe, siger det, samtidig med at det skærper. Skærpselser, kan jeg klart sige, vil det konservative

folkeparti ikke være med til. Vi finder, at indkomstskatten skal ned. Det er noget væsentligt for os, og derfor kan vi ikke gå med til noget, der skærper den.

Der er heller ikke nogen tvivl om, at vi ikke kan gå ind for, at de ligningsmæssige fradrag skal gives i skatten med 40 pct. af fradragsbeløbet. Det er simpelt hen noget, som efter vor opfattelse ikke vil bringe den lighed, som man gerne siger man vil nå.

Der er ingen grund til at gennemgå de enkelte fradrag, som er nævnt her i beslutningsforslaget, dog må jeg måske nævne spørgsmålet om renteudgifter. I den forbindelse vil jeg ud over, hvad hr. Anders Andersen allerede har sagt herom, sige, at det i hvert fald ikke gør forslaget mere enkelt. Der er én ting, der er at sige om dette, nemlig at når man igennem 20 år eller mere har prøvet på at finde ud af at skelne imellem, hvad der skulle være privat gæld og renteudgift deraf, og hvad der skulle være erhvervsæssig gæld og renteudgift deraf, og man i alle tilfælde ikke er nået frem til at sige, at det kan skilles ad, så kan det i hvert fald ikke gøres på den enkle måde, som man foreslår her. Det er simpelt hen ikke gørligt.

Jeg hører nu til dem, der mener, at vi har en beskatning, som på væsentlige punkter bygger på skatteevneprincippet, og det synes jeg man skal holde på stadig væk. Jo mere man går over til at lave det som normer, hvorefter der kun kan trækkes fra med bestemte faste beløb, jo mere fjerner man sig fra det skatteevneprincip, som dog må gå ud på, at hver enkelt skal sættes i skat efter sin evne.

Man kan drøfte fra nu af og til dommedag, bogstavelig talt, hvor det fradrag, der opnås i indkomsten, giver skattelettelse. Er det i den øverste ende, eller er det i den nederste? Jeg vil hævde, at det lige så godt kan siges, at det er i den nederste ende, man får fradrag og må betale den høje skat af det, man tjener mere. Det kan man tale om længe. Jeg er i øvrigt af den mening, at fradrag må gives i indkomsten, og at vi ikke skal lave standardnormer, men tværtimod gå frem efter, hvad den enkelte har behov for at have af fradrag. Derfor vil jeg føje til, at vi skal fastholde det skatteevneprincip, som har været, og for den sags skyld må jeg også holde for, at vi ikke kan gå over til nogen form for beskatning af bruttoindkomsten, som forsla-